

paa Kommunerne. Efter hele deres Tilblivelsesmaade burde de derimod falde Statskassen til Last; hele denne filantropiske Statslovgivning burde ogsaa bæres af de Faktorer, der raade for Staten. Man er mere og mere, tror jeg, kommen til en fuld Erkendelse af, at det ikke længere gaar an at gaa den Vej. Man har i Erkendelse deraf villet lette disse overbebyrdede Kommuner ved at overføre Beløb for en Del Statsskatter til Kommunerne. Ser man alene paa det her foreliggende Lovforslag, kan det ikke nægtes, at der ogsaa derigennem vil skaffes Kommunerne en betydelig og virkelig Lettelse, men ses det foreliggende Lovforslag, som det bør ses, i Sammenhæng med Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat, vil man meget let komme til den Overbevisning, at det kan være en ret tvivlsom Vinding, Kommunerne derigennem opnaa. Man kommer let til at befrygte, at hvad der gives med den ene Haand, omtrent samtidig tages bort med den anden. For saa vidt er jeg, altsaa enig med den ærede sidste Taler i hans Udtalelser om Kommunernes Overbebyrdelse og Trang til Hjælp. Men lige saa uenig er jeg selvfølgelig med ham i den Karakteristik, han gav af Landstingets Behandling af disse Skattelove i forrige og ikke mindst i indeværende Samling, idet han tillod sig at sige, at den Behandling, som disse Skattelove have været undergivne i denne Samling, i Stedet for at bringe os nærmere til Maalet end ogsaa har bragt os længere bort derfra. Det forekommer mig, at det er en, om jeg maa kalde det saaledes, Beskyldning, som er ret ubeføjet, thi Udvalgsflertallet har jo i Virkeligheden haft det Formaal for Øje at give Lovforslaget en saadan Form, at det kunde være modtageligt saavel for den høje Regering som for det ærede Folketing. Derfor har man — for at nævne blot et Par Punkter — fraveget Tidsbegrænsningen af 5 Aar, hvad den højtærede Ordfører allerede udførlig har dvælet ved, hvilken Begrænsning Udvalget i sin Beretning i Fjor og i sit Udkast til et Forslag den Gang fastholdt. Men hvad jeg maaske sætter endnu større Pris paa, og hvad der maaske har kostet Udvalgets Flertal ikke ringere Overvindelse, er, at man har frafaldet det Standpunkt, man tidligere indtog over for Fordelingen af Beløbene af disse overførte Skatter og er gaaet tilbage til den Fordelingsmaade, hvorom den ærede Minister og Folketinget ere blevne enige. Man har altsaa, for blot at holde mig til denne Lov, jeg kunde nævne

flere Punkter, hvis jeg gik over til den Lov, der ikke ligger for i Øjeblikket, Lovten om en Formue- og Indkomstskat — saa langt fra ikke søgt at overvinde sine Betæneligheder ved at forlade det tidligere Standpunkt, at det tværtimod maa erkendes, at man med god Vilje har gjort et Skridt til at faa Skattelovene gennemførte.

Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds dvælede i sit Foredrag meget længe ved Ændringsforslaget under Nr. 5, hvorefter der i Lovten skulde indføres en Række ny Paragraffer, §§ 4—8. Jeg finder nu, hvad der saa udførlig, klart og godt er udviklet af Udvalgets meget ærede Ordfører, at det er ret naturligt, at man har grebet Lejligheden til at faa aabnet Adgangen til bedre kommunale Beskatningsformer. Det er jo erkendt, tror jeg, fra alle Sider, at der er meget stor Misnøjelse med de nu bestaaende Beskatningsformer; det erkendte for øvrigt det ærede Medlem, som jeg før nævnte, ogsaa. Der er stor Trang til at faa bedre Former for den kommunale Skattepaaligning, derfor forekommer det mig at være ret naturligt, at man her griber Lejligheden til at give rent fakultative Bestemmelser, hvorefter de Kommuner, der kunde ønske det, faa aabnet Adgang til at anvende disse bedre konciserede Regler, som findes ved Statsindkomstskatten, ved den kommunale Paaligning. Jeg har derfor troet at burde gaa med til dem, uagtet — det skal jeg indrømme — jeg altid har gjort det med en vis Betænelighed, og efter de meget stærke Indvendinger, der ere komne fra det meget ærede 1ste Medlem for 7de Kreds, ere disse Betæneligheder ikke blevne mindre. Jeg kunde endogsaa ikke være ganske utilbøjelig til, om Udvalgets Flertal ellers vilde det, at lade denne Side af Sagen være Genstand for fornyet Undersøgelse i Udvalget inden 3dje Behandling. Jeg maa imidlertid her indskyde, at det er en rent personlig Bemærkning, der staar for min egen Regning alene; jeg anser det for tvivlsomt, om den finder nogen særlig Genklang hos mine Meningsfæller. Der maa derfor ikke tillægges den nogen større Betydning, det er blot en Tilkendegivelse af min ogsaa paa dette Punkt stærkt imødekommende Stilling.

Af Betænkningen vil man se, at et æret Medlem, det ærede 5te Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), sammen med mig havde ønsket at stille et Ændringsforslag, hvis Ordlyd er gengivet i Betænkningen og ledsages af en kort Motivering ikke